

322. Křesťanům...

V první řadě musím uvést, proč chci něco napsat Křesťanům. Inicioval mne dopis nějakého, mně neznámého křesťana, který apeloval na dnešního člověka, aby byl mnohem více naplněn sebe-obětující láskou. Dá se snad i bez velké nadsázky říci: „Láskou, která se ráda nechá ukřižovat, jen aby druhému pomohla“. Dnes je tento křesťanský hymnus převeden do civilního a společenského života pod symbolem sluníčka a jeho přívržencům se říká „Sluníčkáři“.

Ve druhé řadě musím vysvětlit, koho tím míním, když napíši či pomyslím na slovo „křesťan“.

Obecně se to bere tak, že toto slovo souvisí se křtem a ten s církevním obřadem „pokřtění“. Prapůvod tohoto slova míří k „základnímu křtu“, kterým Jan řečený „Křtitel“ uvedl Ježíše do Jeho duchovního poslání na Zemi. Je v tom pro obyčejného člověka, tedy ne pro „odborníka na výklad Bible“ jistá podivnost. Křtem uvádí kněz ateistu do jistého spojení s Bohem. Je ovšem zvláštní představa, že člověk/Jan/ zaslibuje samotou část Boha/Syna/ tomuto Bohu, jehož je sám částí. Proto já, bez ohledu na církevní výklady, chápu tento tehdejší akt v poněkud jiné rovině. Syn Boží měl poznat lidstvo tak, jaké je, proto musel zůstat nepoznán. I on sám neměl do určité doby vědět o svém původu, aby vše na sebe mohl nechat působit zcela volně a bez ovlivnění - aby poznal druh Člověka, jaký skutečně je. Proto mu byla dána „páska zapomnění“, kterou mu Jan, jako Jeho služebník, jen sňal. Tento křest byl tedy poněkud jiný, než ty, které provádí kněží církví. Přesto v něm můžeme najít cosi společného, z čehož vycházím při chápání slova „křesťan“. Pro Ježíše byl tehdejší křest „prozřením“, a proto i každý křesťan by měl tomuto pojmu věnovat maximální pozornost.

Prozření znamená „pochopení“. Křesťanem je tedy PRO MNE každý člověk, který došel k uznání existence Stvořitele Všemohýra a snaží se pochopit Jeho vůli, aby jí mohl být zcela poslušen...

A za takového křesťana se považuji i já...a v tom smyslu se snažím jít „cestou Ježíše“.

BŮH JE LÁSKA...

Tento okřídlený výrok je znám a hojně používán po celém světě a to nejen u křesťanských věřících. Přesto však, podle mého, **NENÍ POCHOPEN.**

Proč?

Je to prosté, protože každý pod pojmem **LÁSKA** chápe něco jiného. Samozřejmě všichni za tím slovem hledáme něco pěkného, příjemného, něco, co nás potěší, zachrání, udělá radost. Položme si však základní otázku. Opravdu musí znamenat slovo **LÁSKA** něco pěkného a příjemného podle naší definice těchto slov?

Žily, byly dvě rodiny. Tehdy ještě rodiny „historické“, nmoderní a nepokrokové, tedy muž+žena+dítě. Rodiče v obou rodinách milovali své dítě, ale každá rodina chápala pojem **LÁSKA** jinak.

První rodina měla jako své krédo to, že chce, aby z dítěte „něco bylo“, ne ovšem ve smyslu kariéry, ale prosté lidské hodnoty, tedy aby to byl člověk, který je užitečný nejen sobě a rodičům, ale i společnosti a světu. Člověk, který ŽIJE v pojmech morálka, poctivost a charakter-ne o nich jen mluví...

Druhá rodina měla jiné krédo. Rodiče měli na mysli v první řadě to, aby jejich dítě „bylo šťastné“. Pravá láska přece chce vždy, aby milovaný byl spokojený, nic mu nechybělo...aby byl zcela šťastný... Šlo jim tedy o příjemný pocit v přítomném okamžiku.

První rodina, která pohlížela do budoucnosti, a tam byl její cíl pro jejich dítě, vždy konala tak, aby „později bylo vše dítěti k UŽITKU“. Měla tedy na mysli VZDÁLENÝ CÍL, určený pro OSOBNOST člověka.

Tomu podřizovala výchovu, což v mnoha případech znamenalo přísnost, odepření různých požitků, které by si dítě jinak rádo dopřálo. Protože však při soužití všech členů rodiny byla spravedlnost, tedy to, že všichni měli stejné povinnosti a museli se podrobit řádu rodiny stejně, necítilo dítě při výchově toto jisté omezení jako tvrdost, ale spíše jako přísnou spravedlnost. Z dítěte vyrostl člověk, který si vždy věděl rady se životem, uměl se postavit k práci i lidem s pochopením, ale ne v poníženosti ani vychytralosti. Byl okolím vždy brán jako přímý a spravedlivý, byl vážen, ale nikdo se nesnažil mu podlézat, obelhávat ho, ani ho manipulovat. Věděl, že by to bylo marné. Z tohoto dítěte se stal skutečný ČLOVĚK.

Jiná situace byla ve druhé rodině. Nejen, že dítěti bylo splněno jakékoliv přání, byl mu omluven jakýkoliv rozmar, ba naopak, vyšlo se mu vždy ve všem vstříc. Všichni mu ustupovali a tak MU SLOUŽILI v podlézavé snaze se mu zalíbit. Pěstováním jeho slabůstek v něm vše nežádoucí bylo posilováno, až z něj vyrostl flákač, který si nevážil žádné pomoci spolubližních, naopak, vyžadoval ji jako jejich povinnost a současně jimi pohrdal za jejich slabost. Pojem vděčnost mu byl zcela cizí... Vyrostl z něj bezcharakterní povaleč, kterého si nikdo nevážil, stýkal se jen s podobnými a klesal níž a níž. Nakonec bídě zahynul, a kromě rodičů už nechyběl nikomu, mnozí si naopak oddechli...

Na těchto dvou případech, které jsou velmi rozšířené, je vidět, že slovo LÁSKA můžeme chápat diametrálně odlišně. A to přesto, že jsme všichni stejného lidského druhu. Je tedy namístě si klást neodbytnou a nad míru důležitou otázku: JAKÁ JE TA BOŽÍ LÁSKA? Ta, od které očekáváme pomoc a spásu...

Bůh stvořil nebe, vesmír, Zemi, přírodu, zvířata a člověka. Protože do chápání „lásky Boží k člověku“ se nám plete příliš mnoho našich představ a přání, bude jistější hledat projev Boží lásky v něčem, co není tak „lidsky osobní“. Co třeba vesmír, příroda zvířata, rostliny... Jak se tam projevuje Boží láska? Oni jistě žijí v „přírodním řádu“, což je projev Boží vůle. Oni nemají ta nekonečná přání, ty nápady, jak něco zlepšovat, jak druhé převychovat, nebo ovládat, jak kořistit a ubližovat. Oni jsou v řádu, jako kdysi člověk, když se na Zemi objevil...

Oni jsou tedy „dobří“ a proto jistě zasluhují Boží přitakání a odměnu. Přesto vidíme v přírodě neustálý boj, smrt a hlavně PŘÍSNOST, která neuznává nějaké úlevy, omluvy, nezná tedy tu LÁSKU, kterou MY od Boha OČEKÁVÁME. Zvíře, které se ze všech sil nesnaží uhájit svůj život je velmi rychle zabito. Vesmírná tělesa, která se odchýlí ze svých předepsaných drah, skončí kolapsem. A i když všichni plní, co mají předepsáno, končí smrtí či rozpadem. Tak funguje přírodní řád - Boží řád. Nikoho neprotěžuje, nenadržuje, neomlouvá jeho chyby, NETRPÍ MÍSTO NĚJ a ZA NĚJ, ale vše jde přesně a

spravedlivě podle řádu, který ON stanovil. Chyby NEODPOUŠTÍ, ale dává příležitosti k jejich nápravě ještě před konečným dopadem účinků chyby.

A trato spravedlivá přísnost je základním zákonem vesmíru. Je všemu a všem nejen k užítku, ale bez ní by vše propadlo do chaosu a pak i do zkázy.

Ovšem člověk očekává víc, protože si připadá jako výkvět celého stvoření, jako to nejvyšší, co zasluhuje lepší jednání, než celá věrná příroda...

A toto přání „odměny“ se nám nenápadně prolíná do našich, i těch lepších či snad dokonce dobrých činů.

Jestliže věříme v nějaký přírodní řád, pak je pro nás doslova životně důležité, abychom ho nejen „respektovali“, ale také v něm bez výhrad žili. Jinak je přece naprosto jisté, že nás musí jeho ignorování dovést do zkázy. Protože, ať už jsme jakkoliv pyšní na to, co dokážeme, jen šílenec bude přesvědčen, že můžeme změnit řád celého vesmíru...

Jestliže věříme, že vše stvořila Vůle jediného vládce, skutečného, živého Stvořitele a Boha, pak nás jistě nemůže ani na okamžik napadnout, že bychom mohli jít proti Jeho řádu ve snaze tento řád předělat podle svého mínění. A to ani v tom případě, že bychom to mysleli „dobře“ a chtěli konat dobro podle naší nejlepší představy...

Bůh propůjčil člověku Zemi i s jejím spolupůsobením ve vesmíru. Propůjčil ji s fungujícím přírodním řádem a od počátku vedl člověka pomocí pokynů a příkazů, které zprostředkovávaly vyvolené osobnosti. Od počátku zde byly základní pravidla společenského života, protože člověk potřebuje pro svůj vývoj spolupůsobení dalších lidí. Na to je však nutná existence společenství a národů.

Pod úhlem dnešních lidských snah si můžeme položit otázku: PROČ bylo důležité rozdělení lidstva na národy, národnosti? Proč mají různá etnika jinou barvu kůže, ale i jiné tělesné znaky? A dokonce i různé povahové rysy...

Vytvořilo se tak různorodé prostředí a různost lidí v nich jen částečně vychází z geografických a klimatických podmínek, kterým jsou rasy přizpůsobeny. I u zvířat si může člověk povšimnout, že mláďata, která ještě nemají osobní zkušenosti, se chovají rozdílně. Nejsou tedy všechna stejná, i když pochází ze stejných rodičů. Totéž lze vyzkoušet u dětí. Výchovou lze do lidské duše vtisknout dobré i špatné návyky, ale přesto je zřejmé, že dítě není „tabula rasa“ - deska nepopsaná, nezformovaná. Vše v duši nabývá později výchovou a prostředím výraznějších projevů, ale s čímsi již přichází. Bůh nestvořil jakýsi tupý prototyp bez jakékoliv individuality, který by přesto nazval živou lidskou duší. Lidské duše, které přichází na tento svět, nevypadávají z nějakého klonovacího automatu, ale jsou ROZDÍLNÉ, i když se tato rozdílnost později umocňuje nebo potlačuje vnějšími vlivy. Viz maličké děti odebrané rodičům, kteří jim ještě nepředali žádné zvyky, ale přesto se u nich později projeví cosi podobného. Lidská „povaha“ není přece genetickou, ale duševní věcí... I přes tuto osobní rozdílnost mají duše určité podobné vlastnosti, které se dají definovat a rozdělit do určitých skupin podobnosti. Proto by pro jejich vývoj bylo jednolitě, univerzální prostředí nevhodné. Nemohly by v něm rozvíjet svou svéráznou osobnost, protože by byly okolím a místními pravidly násilně zatlačeny do určité místní formy. V Boží moudrosti je velká všeobšáhá láska pro každý druh tvorů i bytostí. Jeho láska dává každému to nejlepší prostředí a zázemí pro jeho DLOUHODOBÝ VÝVOJ. V Jeho moudrosti je vždy zakotven KONEČNÝ CÍL vývoje, ne momentální krátkodobý pocit příjemnosti tak, jak my jej

vyhodnocujeme rozumem. Jeho smýšlení jde tisíciletími, naše jen krátkým pozemským životem, někdy dokonce jen krátkodobým módním trendem. Proto vše hodnotíme a plánujeme jen v krátkém horizontu svého života nebo v lepším případě své „představy o budoucnosti“, plánu, odhadu a fantazie.

Proto má každá duše možnost zrození do pro ni nejlepšího vývojového prostředí určitého národa, daného prostředí, ale i svéráznosti toho národa a jeho náhledu na svět i víru ve vyšší řízení. Národy se vyvíjely individuálně, protože člověku byla dána svobodná vůle k rozhodování. V národu, díky tomu, že se zde rodí duše s podobným „pohledem na svět“ a tím i podobnými sklony tak vzniká jistý svět sám pro sebe, tak, jako v menším měřítku je každá rodina určitým malým světem. A to je správné, protože jen v těchto mikrosvětích se schází podobně naladěné lidské duše, aby co nejlépe spolupracovaly a učily se na sobě ve vzájemném spoluzití. Samozřejmě je nutné, aby každý z těchto mikrosvětů spolupůsobil s ostatními mikrosvěty a neizoloval se. Každý ten malý svět - rodina, národ má své klady i záporny, dovednosti i zlovyky. Vzájemnou spoluprací si vyměňují zkušenosti, tím se obohacují a jejich schopnosti rostou. Dnešní snahy o vytvoření „nového společenského řádu“ ve kterém má být role rodiny postupně opuštěna a národy pohlceny jedním velkým všenárodním, všeeetnickým mnohotvarem, vytvoří prostředí, které bude uměle zatlačovat individualitu rodičích se duší do nepřirozeného, člověkem uměle vytvořeného multikulturního hybrida. Pokus smíchat dobré věci pro různé osobnosti do jednoho hrnce byl dobře popsán v Čapkově pohádce o pejskovi a kočičce, jak vařili dort... Když ze všech národů odstraním, co se MNĚ nelíbí, a zbytek smíchám v jednom multikulturním hrnci, nebude výsledkem součet dobrot, ale obrovské množství nespokojených a nešťastných lidí, kteří budou nuceni žít v podmínkách, prostředí i názorech, které jsou jim cizí, ano i nepřátelské. A to i ti, pro které jsem obětoval původní obyvatelstvo... Tím se vytváří prostředí plné rozporů, vzájemných střetů, ba i nenávisti. To nevytváří mír, nutný pro harmonii ve společnosti, ale boj, který se jednou vybijí v něčem nepěkném. Pěkné řeči, ani převýchova nemohou udělat z různorodých lidí stejné, ani při nejvyšší námaze a neomezených nákladech. Je to prostě škodlivá utopie...

To je uměle vytvořený svět podle představ malých lidí, kteří vidí jen kousíček před své nohy. A je to hrubé pohrdání Boží moudrostí, která nám dala takové podmínky, které jsou pro nás nejlepší - NEJLEPŠÍ pro náš vývoj z hlediska celé lidské existence od vzniku duše až po dokončení vývoje a přechodu k Ráji.

Když lidstvo úplně zbloudilo a rady proroků už nebyly schopny jeho zaslepeností prorazit, dovolil Bůh, aby Jeho část sestoupila až na Zemi a navrátila lidstvo zpět na tu vývojovou cestu, která mu byla milostivě poskytnuta od jeho počátků. Ježíš dal lidstvu pevný obrys toho, jak se navrátit do řádu Boží vůle. Nikde není zmínky o tom, že by nabádal k tomu, že když se člověk těžce probouje ke skutečné víře v Boha, měl by tuto víru odložit, aby snad někoho nepohoršoval... Přesto se dnešní představitelé křesťanů o to snaží a podávají to jako skutečnou „Lásku“.

Podivné závěry dnešního křesťanstva, které se opírají o Nový zákon lásky a snaží se ignorovat to, že byl i nějaký Starý zákon poukazují na jednu věc. Podobně jako ta rodina zmíněná na začátku této úvahy, snaží se dnes lidstvo vši silou upnout ke své „představě lásky“, ve které jen já mám povinnost přinést jakoukoliv oběť pro druhého, bez ohledu na to, jestli on si ji zasloužil, ale i bez ohledu na mou vývojovou cestu, která mi byla Boží vůlí předurčena. Především pak bez ohledu na to, co to v dlouhodobém horizontu přinese tomu, komu se obětuji, ale i ostatním lidem kolem, včetně mne.

Přinese to i jim něco dobrého, nebo má oběť přinese utrpení druhým, jen abych „pomohl“ někomu, kdo si to přeje? Ježíš obětoval sebe, ale neobětoval druhé, aby splnil svou misi. Nenechal přibíjet na kříže jiné lidi. Ale dnešní představa církvi i některých „obětovačů“ nestojí na tom, že oni se nechají ukřižovat, například pro imigranty. Oni dopustí, aby v národech, do kterých se násilně aplikuje „spasení skrze opětování sebe, svého národa, svých dětí i své historie“ to přineslo UTRPENÍ JINÝM lidem - násilím, znásilňováním, nenávistí, strachem. Co to je za spásu a oběť, která obětuje druhé, ne sebe...toto by Ježíš jistě neudělal... To jsou věci „vnější“, i když i ony jsou v naprostém protikladu k „obětování SE za někoho“. Ale ještě kontroverzněji působí tato „láska“ ve věcech víry a náboženství. Muslimové se nijak netají tím, že křesťanství považují za falešnou víru, falešné náboženství s nepravým „prorokem“ Ježíšem. Jediná víra, uznaná Alláhem je Islám, podaný v Koránu Mohamedem. Cokoliv jiného je svatokrádež... Dnešní křesťanství směřuje ve své sebevražedné misi k tomu, že je nutné pro „lásku“ k těmto našim „bratrům“ odstranit vše, co by mohlo naši lásku zkalit a vytvořit nějaké nepřátelství nebo snad i jen jejich nelibost. A je-li to nutné, odstraňme i symboly naší víry, jen, aby bratři neměli špatnou náladu. Tak se odstraňují kříže z kostelů, celé kostely se přizpůsobují novým příchozím. Sám papež, jako nejvyšší představitel křesťanů demonstruje „lásku křesťanskou“ v symbolické umývání nohou Muslimům. Ale muslimové přece nechtějí být bratry s křesťany a nechtějí ani v nejmenším měnit svou víru, ale zcela naopak trvají na tom, že celý svět MUSÍ přijmout JEJICH víru. A nepůjde-li to po dobrém, musí k tomu být přinucen. V této situaci je akt umývání nohou Muslimy chápán jako podvolení se křesťanství pod Islám, tedy jako kapitulace křesťanství, které samo stálo historicky proti islámské agresi a dobytčosti. Je jedno, jak to „myslí“ papež, podstatné je, jak to VEZME Islámský svět. Protože každý z nás je odpovědný za své skutky a o hodnotě těchto skutků nevyovídá naše představa a přání, ale to, co skutek skutečně VYVOLÁ, tedy VÝSLEDEK našeho činu.

A to je právě jedna z mnohých ukázek, jak různě se dá chápat „láska“. Viz ony dvě rodiny - v ústupové ponížené až vlezlé pokoře, která se nechá i zničit, zotročit, jen aby měl druhý radost, ale nakonec tím toho druhého dovede do zkázy jeho charakteru, do lenosti a do špatných přání.

Neodpovídá Božímu řádu spíše přísná spravedlnost, která vždy myslí dopředu na NÁSLEDKY svého momentálního naivního laskavého rozhodování?

Ano, Bůh stvořil všechny lidi, stvořil je v lásce a z lásky, ale...to neznamena, že je bude milovat i po tom, co se zvrhnou, stanou se třeba vrahy, vyznavači ďábla, sexuálními zvrhlíky a kdoví čím jiným. Miloval je, když je stvořil. Měl s nimi/...s námi/ nadpozemskou trpělivost a dával nám nesčetně mnoho příležitostí k nápravě, ale jsou přece známy zmínky o soudu, o Pekle i zavržení. Tvrdit, že Bůh miluje pedofily, gaye, lesby všechna náboženství, která Ho popírají...to je velký lidský přelud a sen, který ale Boha snižuje na cosi male lidského. Na něco, co se by se dalo najít mezi některými lidskými úchytkami. V tom přece není žádná velikost, nechat se špinit a ještě za to děkovat...nepřisuzujme takovou malost velikému Stvořiteli!

A jestliže křesťané došli k tomu, že středobodem jejich víry a spásy je Syn Boží Ježíš a Jeho učení, pak o velikosti a hodnotě jejich víry vyovídá jediné přísná věrnost k těmto pojmům. A jestliže tito křesťané schovávají své symboly s Ježíšem, sklání se pod jiné věrouky, pak je to ukázka ODPADNUTÍ od víry a ne lásky. A jestliže papež razí myšlenky i skutky jakéhosi částečného splývání křesťanské nauky s jinými náboženstvími, včetně „lásky“ k naukám, ve kterých ani není nejvyšším Bůh, ale různí bůžkové, pak to jen podtrhuje fakt, že cesta křesťanů vede jinam, než jim Ježíš ukázal. Provozování

mystických kultů s indiány v zahradách Vatikánu, sklánění se k nohám Islámu v pokoře a podřízení...to není láska, ale podřízení. Opravdu věří křesťané, že Bůh chce, aby jeho věřící odložili víru v Něj a nahradili ji jinou vírou v něco či někoho jiného? Že tímto aktem „obětování své víry“, „obětováním svého Boha“ dokážou tu pravou lásku svému Bohu? A tak si kladu otázku - kde má konec tato „láska“, má jej vůbec někde? Jak budou dokazovat lásku těm, kteří uznávají Lucifera? Jak budou milovat lidojedy? Už se objevují první odborné články, že jíst lidské maso by mohlo být užitečné pro záchranu klimatu...takže propagace lidojedství není daleko.

Bůh dal Zemi, dal národy, dal přírodu, dal různou barvu kůže, dal přizpůsobivost, ale i různorodost v lidech, lidstvu, národech, národnostech, muži a ženě....tak to z „lásky“ k „nové době“ vše zrušíme, vytvoříme si nová pravidla a nové lidstvo? Bude jedné barvy, jednoho náboženství/Islámského/, bude bez rozdělení na muže a ženu, bude jen jeden druh - hermafrodit s celou plejádou všemožných úchylek, obcování se zvířaty, zesnulými a kdoví čím. A my budeme vše milovat, protože to vše je „lidské“ a mezi tím vším bude panovat láska a svornost, protože už nic nebude „špatné“ a proto se nebude dát proti ničemu „vymezit“ a tak zavládne věčný mír, harmonie a to bude skutečná a pravá Láska...

Když o této utopii přemýšlím, tak si uvědomuji, že pro její realizaci bude nejprve nutné vytvořit velký klonovací stroj, z něž bude vypadávat jeden za druhým - stejný člověk zbavený osobnosti, univerzální, bezpohlavní, nenárodní a bez myšlení i cítění. Protože myšlení a cítění mezi různými lidmi vždy vytváří různice. Ušlechtilý člověk si je toho vědom a spory neřeší nenávistí, ale věcným vymezením práv a povinností. Vytvořením jasných pravidel a hranic a přísným dodržováním řádu. Teprve to vytvoří pořádek, ve kterém je vše jasně vymezeno a dáno. Každý, kdo pořádek narušuje, musí být izolován a donucen ke kázní, nebo rovnou zavražděn, aby nerušil ostatní. A v takovém řádu pak nacházíme lásku pro všechny, protože uplatnění práv není dáno sobectvím, zvýhodněním jednoho proti druhému, nadřizováním, ponižováním/ani sebe/. Láska vede VŠE ku prospěchu VŠEHO a VŠECH v celém horizontu vývoje....

Jaká je ale láska v tom, když podle dnešních „laskavých“ přání se otevrou hranice pro milióny a milióny lidí z Afriky a přemístí se sem? Oni nestojí o nějakou změnu svých zvyků, naopak chtějí si zachovat všechny své návyky, které můžeme často bez urážky nazvat primitivní a barbarské/bití žen, vraždy ze cti, násilí a absence jakékoliv přizpůsobivosti/. A protože nelze zavřít do jedné krabice oheň a led, aniž by jeden z nich nebyl druhým pohlcen, zbývá naše asimilace, ne jejich. My budeme muset přijmout jejich primitivní a násilné zvyky, protože oni v žádném případě nehodlají přejímat nějaké naše. Od nás chtějí jen peníze, majetek a podřízenost korunovanou přijetím jejich víry. A nepůjde-li to po dobrém, musíme k tomu být donuceni, což je jasně řečeno i ve verších jejich knihy víry.

Jako Křesťan si musím v dnešním Sluníčkářském světě s novým postojem papežského stolce k pojmům smíření a pokora, položit pár zásadních otázek...a měl by si je položit nejen každý křesťan, ale každý, kdo by chtěl pomáhat a činit svět „dobrým“ a plným lásky:

Jestliže dnešní modernizátoři světa chtějí zrušit hranice a státy i národy, aby vytvořili jednu univerzální, globální společnost, jako vylepšení původního rozdělení na národy, daného od počátku lidstva na Zemi - pak se ptám:

Je to přání Boha nebo Někoho jiného?

Jestliže dnešní modernizátoři světa chtějí zrušit rozdíl mezi mužem a ženou, vytvořit cosi „nového“, co už nebude smět nést pojmenování ONA nebo ON - pak se ptám:

Je to přání Boha nebo Někoho jiného?

Jestliže dnešní modernizátoři světa chtějí zrušit rozdíly mezi náboženstvími a tak vytvořit nějakého hybrida všech náboženství - pak se ptám:

Je to přání Boha nebo Někoho jiného?

Jestliže dnešní modernizátoři světa chtějí přestěhovat Arabský, potažmo Muslimský svět dovnitř Evropského a smícháním, křížením vytvořit „nového člověka“, Evropana bez vazeb na národ, tradice, jedinou víru, rodinu, na cokoliv, co spojuje a povzbuzuje - pak se ptám:

Je to přání Boha nebo Někoho jiného?

Jestliže dnešní vedení křesťanské církve odstraňuje ze svých kostelů kříže a symboly své víry, aby nepohněvalo Muslimské bratry - pak se ptám:

Je to přání Boha nebo Někoho jiného?

Jestliže dnešní modernizátoři světa chtějí vychovávat malé děti ve školkách k rozvoji sexuality v „mazlících koutcích“ - pak se ptám:

Je to přání Boha nebo Někoho jiného?

Jestliže dnešní modernizátoři světa chtějí vychovávat malé děti tak, aby se potlačil každý projev jejich druhu pohlaví/žena/muž, aby si mohly svobodně rozhodovat o své pohlavnosti, bez ohledu na to, čím se narodily - pak se ptám:

Je to přání Boha nebo Někoho jiného?

Když chce člověk pomáhat druhým, ale tím způsobuje utrpení jiným, tím však neobětuje sebe, jako Ježíš, ale druhé, jako Nero, který křesťany vraždil - pak se ptám.

Je to přání Boha nebo Někoho jiného?

Když jsou všechny sexuální úchytky, včera ještě chápané jako úchytky od normálu, nemoc, nebo snad i hříchy, dnes uznány a povýšeny do kategorie „jiný druh lásky“ - pak se ptám:

Je to přání Boha nebo Někoho jiného?

Když jsou ve školách a školkách se souhlasem státu různými „neziskovkami“ vyučovány děti Islámu, zkouší si arabské oblečení a vše je jim představováno jako krásné a bez chybičky-jako láska, aniž se někdo aspoň zmíní o postavení žen, obřizce žen, mnohoženství, bití žen a jejich naprosté podřízení muži, bez osobních práv dnes běžných, aniž se zmíní, že existuje křesťanské náboženství a Bůh - pak se ptám:

Je to přání Boha nebo Někoho jiného?

Nejvyšší představitel křesťanství, papež, se zúčastňuje na půdě Vatikánu indiánských obřadů a kultů se vzýváním jejich idolů ztělesněných do postav nahých ženských bůžků. Je tedy součástí uctívání jiných bohů, což by ještě včera bylo považováno za modlářství, ale dnes je to *smíření* a prý jsou to mosty k jiným vyznáním. Budou se křesťané v kostelech a chrámech už brzo modlit k bůžkům jiných náboženství? Bude Panna Maria nahrazena nahou těhotnou indiánkou „Paní Amazónskou“? Pak se ptám:

Je to přání Boha nebo Někoho jiného?

Jestliže ve všech otázkách si dokážete odpovědět, že to vše si přeje Stvořitel světů i lidí, pak musíme mít každý jiného Boha. Ten, ve kterého věřím já, by si toto určitě nepřál.

Na druhé straně si říkám, že rozhodnutí křesťanstva přijmout Alláha mu může být k užitku, protože potřebuje zřejmě poznat na vlastní kůži a hlavně ve vlastní duši, že popření Boha, Jeho výměna za jiného je vždy jen hříchem, ať už to nazveme jakkoliv ušlechtilé a schováme to za lásku k bližnímu. Člověk má vždy v první řadě odpovědnost ke svému Stvořiteli, pak ke svému vývoji, svému osobnímu okolí, dále národu, okolním zemím, lidstvu a planetě. Je to jako kruhy na vodě. Když ale chci ze své vůle jít „opravovat“ vzdálený kruh, musím projít a pošlapat ty ostatní, abych se k tomu „svému“ dostal. Zkáza druhých nikdy není láskou. Kdo to ještě nepochopil, musí projít mlýnskými koly Božího řádu, v němž se pohybuje celý vesmír a nepatrný človíček je méně než to, co bylo na obraze císaře pána a stálo hospodského Palivce v knize o Švejkovi svobodu.

Křesťan říká: ... Království Boží tu je pro všechny, i pro gaye i lesby, pro Romy a uprchlíky, proto nemůžeme pomíjet Boží náruč, do které jednou každý cele vstoupíme. Bůh, který miluje všechny stejně, od nás žádá nejen jednotu, ale něhu i spravedlnost pro všechny...

A tak se myslící člověk ptá - jak to, že existuje Peklo, zavržení a soud, když Bůh miluje všechny dobré i zvrhlé a zatracené stejně? Peklo je tedy nespravedlivé, zavržení nemožné a hřích neexistuje nebo je jen nějakým nepotřebným lidským výmyslem, ale vlastně zcela zbytečným, vždyť všichni budou nakonec v Ráji...

A skutečně si člověk, kterému nějakí sadisti zmasakrují ženu a děti, řekne: „...Bůh i přesto ty sadisty miluje, stejně jako mne a má pro ně zcela jistě připravené místo v Ráji...“?

Ano, Bůh miluje své tvory a bytosti, ale jen do té doby, pokud jsou „Jeho“, tedy pokud se nezvrhnou, nepřestanou respektovat Jeho vůli a řád a nepostaví se do řad Satana. Bůh miluje člověka - toho, kterého postavil na Zem a který se snažil žít, jak mu bylo přikázáno. Nemiluje ty, kteří chtějí zničit Jeho řád a nahradit jej chaosem, vraždou, a zkázou. Když se však hříšník ještě vzpomene a NAPRAVÍ VŠE, co špatného kdy vykonal, odpyká svou vinu, změní svou povahu a opět začne milovat SVÉHO Boha/ne ty cizí/, pak se mu opět otevře cesta ke spáse. Cožpak Sluníčkáři musí napřed rozbít celý svět, aby teprve potom pochopili, že to byl špatný nápad? Cožpak křesťané musí zaprodat svou víru, vyměnit svého Boha, aby teprve potom, v bolesti a studu pochopili, že to nebyla láska, ale strašný hřích? Kdo ale zaplatí za všechny ty nesčetné oběti těchto naivních představ? Snad Bůh má platit za naši tvrdošijnost? S tím počítáme?

Celému tomu Sluníčkovému nadšení bolestně chybí hlavní aspekt. Pohled za horizont svých přání. Domyšlení svých činů až do důsledků. Dopad svých přání na druhé lidi. „Páchání“ dobra, které nakonec vykoná rozvrat, bolest, nenávisť a smrt, ale to vše pod praporem s nápisem Láska... Takovým postojem neoslavujeme lásku, ale ukřižováváme pojem, který měl pro nás být majákem v temných nocích...

Sluníčkář dohlédne ve své naivitě maximálně na konec svého pozemského života, dál pro něj už není nic. Ale věřící by měl umět pohlížet mnohem dál, vždyť spasení či zatracení může skutečně prožít až po odchodu z pozemské pláně. On už přece ví nebo by měl vědět, že jeho odpovědnost *jde až za hrob*, a proto by neměl podléhat naivním bludům, klanět se cizím Bohům, přebírat moderní názory, ale vždy by se měl snažit dohlédnout až na ty vzdálené dopady svých přání a to i těch zdánlivě „dobrých“, motivovaných láskou...

A chtějí-li křesťané mermomocí jít „cestou obětování“, pak nesmí zapomenout, že Ježíš neposlal na kříž jiné, ale ocitnul se tam sám. Takže křesťan, který chce jít touto cestou utrpení, musí obětovat sám sebe, ale ne národy a jejich obyvatele ani svou církev, aby naplnil svou představu o „lásce spasitelné“. Proto by pro TYTO křesťany mělo být radostným zvoláním a jejich krédem toto motto:

Chceš-li obětovat to nejvyšší, pak se SÁM staň Palachem a upal se sám, když tolik chceš nechat hořet zápalnou obětí, a myslíš si, že to Bůh po člověku chce, ale nežeň jiné na hranici...nikdo ti k tomu nedal ŽÁDNÉ právo!

Kdo se dnes podílí na rozpadu řádu, který dal Bůh člověku, jako prostředek k jeho zdárnému vývoji, ten se z toho bude ZODPOVÍDAT! Protože se staví proti Jeho řádu, bude se muset zodpovídat Jemu!

A každý takový „křesťan“ by si měl umět už dnes odpovědět na otázku, která mu bude položena: „Jak nyní dokážeš vrátit ten rozvrácený řád zpět, jak oživiš mrtvé, jak smažeš utrpení, které si svou naivitou způsobil, či se na něm podílel? Jak to VŠECHNO NAPRAVÍŠ?!“

-ZF-
